Temps Pasqual - Diumenge de resurrecció

Per DavidG el dl., 25/03/2024 - 18:00

Ac 10,34a.37-43
Col 3,1-4
Jn 20,1-9

M'explicaren el conte d'un llenyataire a qui se li concedí viure els mateixos anys que el tió que acabava de tallar. Mentre no es cremés aquella soca, ell seguiria viu. El que semblava, d'entrada, un obsequi extraordinari de les fades del bosc, anava agafant un caire més i més feixuc a mesura que morien les persones que ell estimava, perdia la capacitat de sorprendre's per res i es sentia engabiat en el cicle dels dies i els anys. En la darrera escena del conte el protagonista contemplava plàcidament com el tió de la seva vida s'anava consumint a la llar mentre s'anava endormiscant definitivament.

Avui celebrem la resurrecció del Senyor! Celebrem que ens ha obert les portes de l'eternitat! Però, de quina eternitat es tracta? Si és una infinita suma de temps com la del llenyataire del conte, ja veiem que això no ens convenç. Ens asserena saber que amb ell ressuscitarem a la llum de la vida. Aleshores és quan pensem que l'existència eterna no és un concepte tan quantitatiu com qualitatiu, i que és l'amor el que ens divinitza. Fins i tot, en la vida de l'infant no nascut podem reconèixer traces de resurrecció en l'amor, que desvetlla en els pares que l'esperaven.

Avui celebrem un avui que no té hores. L'avui de la Pasqua és un present que ens regala Déu. Avui som a l'altra riba que ell ja ha travessat. La Pasqua és el pas i amb ell nosaltres també hem començat a arribar.

La confiança, però, no ens estalvia el tracte amb aquest dia d'avui que transcorre i encara no acaba de ser del tot el Dia de Crist. Els primers testimonis de la resurrecció el dia de la Pasqua ens ajuden a creure, a esperar, i, en definitiva, a estimar.

Maria Magdalena va de nit al sepulcre. La nit interior de la pèrdua no suporta la llum del dia que comença. O potser matina per voler ser la primera en fer memòria del seu Senyor com si aquest fos el seu destí a partir d'ara. Tot d'una arriba l'inesperat: la pedra havia estat treta de l'entrada del sepulcre! Ella se n'adona que no pot romandre en la foscor interior ni en l'exclusivitat del record del mestre i corre a trobar Simó Pere i l'altre deixeble.

El que ens disposa a rebre la llum de la resurrecció és no deixar que ni la tenebra interior ni el voler ser primer i únic, ens impedeixi sortir a l'encontre dels altres, a l'encontre de la comunitat, de l'Església. Junts compartirem la perplexitat del que no entenem encara. Junts no ens deixarem vèncer pel desànim quan tot sembla dur a l'atzucac. Junts travessarem el mar Roig del dissabte sant fins que arribi la llum del Dia de Crist.

Pere i Joan surten cap al sepulcre. Corrien tots dos junts però Joan s'avança i arriba primer al sepulcre. Sí que s'ajup i veu aplanat el llençol d'amortallar però no hi entra. Es Pere el que entrarà primer per reconèixer el signe que portava a la fe. Ara començava a prendre sentit el que Jesús havia anat explicant pel camí. Ara sabien que viure el dia a dia no podia ser altra cosa que esperar en el Dia amb majúscules que comença amb la Pasqua.

A l'entrada del sepulcre, Joan espera l'arribada del Pere que corria esbufegant, sigui per l'esforç sigui per la tensió de saber si eren a les portes de la gran novetat. L'espera de Joan ens parla també d'una contenció necessària en favor de l'altre, en favor del més experimentat, del que va ser designat pel Senyor com a pedra fonament de l'Església. La deferència no és tan sols educació. Es alteritat amorosa com a disposició necessària per a entendre de cor l'amor que el Senyor volia entre els seus.

Fins aleshores no havien entès que, segons les Escriptures, Jesús havia de ressuscitar d'entre els morts. A més de viure la perplexitat junts i en el respecte als qui tenen l'autoritat, ara també se'ns proposa deixar-nos llegir per les Escriptures. Llegides en la fe i l'esperança, ens donen a entendre el sentit que no és altra que l'amor de Déu per nosaltres fet història fins a l'encontre darrer.

Per davant, se'ns ofereixen cinquanta dies per assaborir la Pasqua com a penyora del Dia que esperem. Disposem-nos-hi, doncs, assaborint la fe, l'esperança i l'amor com a dons del Ressuscitat.

ETIQUETES
ETERNITAT TEMPS AVUI ESPERA